FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)
den 14 mars 1997 *

I mål T-25/96,

Arbeitsgemeinschaft Deutscher Luftfahrt-Unternehmen, sammanslutning utan rättskapacitet, enligt tysk rätt, Bonn, bestående av följande medlemmar:

— **Aero Lloyd Flugreisen GmbH & Co. Luftverkehrs-KG**, bolag bildat enligt tysk rätt, Oberursel (Tyskland),

— **Air Berlin GmbH & Co. Luftverkehrs KG**, bolag bildat enligt tysk rätt, Berlin,

— **Condor Flugdienst GmbH**, bolag bildat enligt tysk rätt, Kelsterbach (Tyskland),

— **Germania Fluggesellschaft mbH**, bolag bildat enligt tysk rätt, Berlin,

— **Hapag-Lloyd Fluggesellschaft mbH**, bolag bildat enligt tysk rätt, Langenhagen (Tyskland),

— **LTU Lufttransport Unternehmen GmbH & Co. KG**, bolag bildat enligt tysk rätt, Düsseldorf (Tyskland),

* Rättegångsspråk: tyska.

och

Hapag-Lloyd Fluggesellschaft mbH, bolag bildat enligt tysk rätt, Langenhagen, som för talan i eget namn,

företrädda av advokaterna Gerrit Schohe och Philipp von Dietze, Hamburg, delgivningsadress: advokatbyrån Marc Baden, 24, rue Marie-Adelaïde, Luxemburg,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av Anders Jessen och Paul Nemitz, rättstjänsten, båda i egenskap av ombud, biträdda av advokaten Georg M. Berrisch, Hamburg, delgivningsadress: Carlos Gómez de la Cruz, rättstjänsten, Centre Wagner, Kirchberg, Luxemburg,

svarande,

angående en talan om ogiltigförklaring av kommissionens beslut KOM (95) 3319 slutlig av den 29 november 1995 om skattemässigt stöd i fråga om avskrivning till förmån för tyska företag,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

sammansatt av avdelningsordföranden K. Lenaerts samt domarna P. Lindh, J. Azizi, J.D. Cooke och M. Jaeger,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

1 Den 29 november 1995 antog kommissionen beslut C (95) 3319 slutlig om skattemässigt stöd i fråga om avskrivning till förmån för tyska företag (nedan kallat det omtvistade beslutet).

2 I artikel 1 i beslutet fastställdes att förlängningen av giltigheten av föreskrifterna i § 82f i *Einkommensteuerdurchführungsverordnung* (förordning om inkomstbeskattning, nedan kallad EStDV) om införande av ett system för särskild avskrivning till förmån för lufttrafikfartyg, från den 1 januari 1995 till den 31 december 1999, utgjorde ett statligt stöd som var oförenligt med den gemensamma marknaden i den mening som avses i artikel 92 i EG-fördraget. I artikel 2 förelades Förbundsrepubliken Tyskland att avskaffa denna stödåtgärd från och med den 1 januari 1995.

3 I ansökan, som inkom till förstainstansrätten den 28 februari 1996, har sökandena yrkat att förstainstansrätten skall ogiltigförklara det omtvistade beslutet och förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna. De har bland annat gjort gällande att beslutet är behäftat med brister vad gäller motiveringen och följaktligen strider mot artikel 190 i fördraget.

4 Den 13 mars 1996 antog kommissionen beslut 96/369/EG om skattemässigt stöd i fråga om avskrivning till förmån för tyska lufttrafikfartyg (EGT L 146, s. 42, nedan kallat beslut 96/369).

5 I det sista övervägandet i ingressen till detta beslut anges att "[d]et [omtvistade] beslut[et ...] som anmäldes till de tyska myndigheterna den 15 december 1995, bör återkallas, eftersom den tyska versionen av beslutet, som i grunden var identisk med denna version, innehöll många sakfel". I artikel 5 föreskrivs att "[det omtvistade] beslut[et ...] återkallas". I övrigt är slutet i huvudsak identiskt med slutet i det omtvistade beslutet.

6 Samma sökande har även den 31 maj 1996 i mål T-86/96 väckt talan om ogiltigförklaring av beslut 96/369.

7 I skrivelse som inkom till kansliet den 9 april 1996, har kommissionen yrkat att förstainstansrätten skall fastställa att det saknas anledning att döma i det här målet. Kommissionen har gjort gällande att talan har blivit ändamålslös, eftersom det omtvistade beslutet, efter talans väckande, har ogiltigförklarats genom beslut 96/369.

8 I inlaga som inkom till förstainstansrättens kansli den 6 maj 1996, har sökandena bestritt kommissionens yrkande.

9 De har i första hand hävdat att talan inte har blivit ändamålslös. Det omtvistade beslutet kan nämligen inte på ett fullgiltigt sätt ersättas med beslut 96/369. För det första är innehållet i beslut 96/369 strängt taget identiskt med innehållet i det omtvistade beslutet så att det endast utgör en rent bekräftande rättsakt och inte ger upphov till någon som helst rättsverkan. För det andra var syftet med att anta beslut 96/369 endast att i efterhand undanröja bristerna i det omtvistade beslutets

motivering och antagandet utgjorde följaktligen ett uppenbart åsidosättande av artikel 190 i fördraget. Denna rättsstridighet medför att beslut 96/369 är ogiltigt.

10 För det fall att förstainstansrätten skulle anse att talan verkligen har blivit ändamålslös har sökandena i andra hand påpekat att kommissionen själv är orsak till att det saknas anledning att döma i målet. Detta innebär att kommissionen inte kan stödja sig på denna omständighet. Syftet med yrkandet om fastställelse av att det saknas anledning att döma i målet är vidare endast att minska chanserna för att förevarande talan skall nå framgång och följaktligen sökandenas rättsskydd. I alla händelser har sökandena yrkat att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

11 Förstainstansrätten anser att kommissionens skrivelse av den 9 april 1996 väcker en rättegångsfråga som skall avgöras utan muntligt förfarande i enlighet med artikel 114.3 i rättegångsreglerna.

12 Sökandena har i sin talan yrkat att det omtvistade beslutet skall ogiltigförklaras. Efter det att talan har väckts har emellertid nämnda beslut uttryckligen återkallats genom beslut 96/369. Därav följer att det omtvistade beslutet har upphört att gälla.

13 Det bör i detta avseende klargöras att i den utsträckning som det tvistiga beslutet har återkallats och ersatts av beslut 96/369 utgör detta senare beslut inte en rent bekräftande rättsakt utan en ny sådan akt vilken kan medföra rättsverkningar.

14 Vad gäller sökandens argument om att beslut 96/369 skulle vara ogiltigt, ankommer det inte på förstainstansrätten att inom ramen för förevarande talan pröva grunderna för att detta beslut skulle vara rättsstridigt. Dessa kan i förekommande fall åberopas av sökandena till stöd för deras talan i mål T-86/96 (se förstainstans-

rättens beslut av den 18 september 1996 i mål T-22/96, Langdon mot kommissionen, REG 1996, s. II-1009, punkt 13).

15 Inte heller sökandenas argument om att syftet med yrkandet om fastställelse av att det saknas anledning att döma i målet endast är att minska chanserna för att förevarande talan skall nå framgång och följaktligen sökandenas rättsskydd kan godtas.

16 Det är riktigt att sökanden fortfarande kan ha ett intresse av att få en återkallad rättsakt ogiltigförklarad under förfarandet, om ogiltigförklaringen av denna rättsakt i sig kan få rättslig verkan (se förstainstansrättens domar av den 14 september 1995 i de förenade målen T-480/93 och T-483/93, Antillean Rice Mills m. fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2305, punkt 59—62, och av den 13 december 1995 i de förenade målen T-481/93 och T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m. fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2941, punkt 46—48, och, a contrario, domstolens beslut av den 8 mars 1993 i mål C-123/92, Lezzi Pietro mot kommissionen, Rec. 1993, s. I-809, punkt 8, samt det ovan nämnda beslutet i målet Langdon mot kommissionen, punkt 11—12).

17 I det fallet att en rättsakt har förklarats ogiltig skall enligt artikel 176 i fördraget den institution som har beslutat rättsakten vidta de åtgärder som är nödvändiga för att följa domen. Dessa åtgärder avser inte att se till att rättsakten i sig avlägsnas från gemenskapens rättsordning, eftersom detta i sig är resultatet av domstolens ogiltigförklaring. Åtgärderna avser snarare att se till att de i domen konstaterade olagligheterna avlägsnas. Det är således den berörda institutionen som skall återställa sökandens situation till det ursprungliga läget eller undvika att en identisk rättsakt antas (den ovan nämnda domen i de förenade målen Antillean Rice Mills m. fl. mot kommissionen, punkt 60).

18 I det förevarande fallet har sökandena emellertid inte visat på några som helst omständigheter som, trots att det omtvistade beslutet har återkallats, skulle tillåta slutsatsen att de skulle ha ett intresse av att detta beslut ogiltigförklaras.

19 Vid detta förhållande anser förstainstansrätten att återkallandet av det omtvistade beslutet genom beslut 96/369 har lett till samma resultat för sökandena som de avsåg att uppnå med förevarande talan, nämligen avlägsnandet av det omtvistade beslutet ur gemenskapens rättsordning.

20 Därav följer att förevarande talan har blivit ändamålslös och att det inte längre finns anledning att döma i målet.

21 Vad gäller argumentet att kommissionen själv skulle vara orsak till att det saknas anledning att döma i målet anser förstainstansrätten detta höra till frågan om rättegångskostnader.

Rättegångskostnader

22 I mål där det inte finns anledning att döma i saken skall enligt artikel 87.6 i rättegångsreglerna förstainstansrätten besluta om kostnader enligt vad den finner skäligt.

23 Det står fast att kommissionens beslut nr 96/369 genom vilket det tidigare antagna omtvistade beslutet återkallades togs efter det att förevarande talan hade väckts. Det framgår vidare uttryckligen av det sista övervägandet i ingressen till beslut 96/369 att kommissionen beslutade att återkalla och ersätta det omtvistade beslutet till följd av att den tyska versionen av beslutet, som i grunden var identisk med beslut 96/369, innehöll många sakfel.

24 Vid detta förhållande skall kommissionen bära samtliga rättegångskostnader.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN
(fjärde avdelningen i utökad sammansättning)

följande beslut:

1) Anledning saknas att döma i målet.

2) Kommissionen skall bära samtliga rättegångskostnader.

Luxemburg den 14 mars 1997

H. Jung

Justitiesekreterare

K. Lenaerts

Ordförande